

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Пловдив, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20215001000590 по описа за 2021 година

Производство по чл. 258 и сл. ГПК.

Повод за започването му са две на брой въззивни жалби насочени против постановеното от по т. дело № 107/2020 г. по описа на Х. окръжен съд решение, с което съдът е решил следното:

- ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. по 100 000 лв. представляващи обезщетение за претърпени неимуществени в резултат на настъпилата на 09.08.2017 г. смърт на майка й С.И.Т. и на баща й Г.Д.Т., която смърт е следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А.. ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 02.01.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като исковете в останалата част до пълния предявения размер от 200 000 лв. са отхвърлени.

- ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. сумата от 150 лв. направени по делото разноски, съобразно уважената част на исковете.

- ОСЪЖДА Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. да заплати на Г.Ф., **** сумата от 607,50 лв. направени по делото разноски, съобразно отхвърлената част на исковете.

- ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на адв. ЗЛ. П. К., ЕГН *****, АК **** сумата от 7060 лв. адвокатско възнаграждение на основание чл.38 от ЗА, съобразно уважените размери на исковете.

- ОСЪЖДА Г.Ф., **** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Х. окръжен съд сумата от 8000 лв. ДТ върху уважените размери на исковете.

Едната жалба е подадена от Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. и се нея решението се обжалва в частта отхвърляща исковите й претенции за разликата между дължимото й се според нея обезщетение от по 150 000 лв. във връзка със смъртта на всеки от починалите й родители и присъденото такова от по 100 000 лв. Съответно в тази връзка решението се обжалва и в частта осъждаща я да заплати разноски на ответника.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението, поискана е отмяната му и постановяване на друго уважаващо исковите за по още 50 000 лв.

Другата жалба е подадена от Г.Ф., гр. С. и с нея решението се обжалва в частите, с които Г.Ф., гр. С. е осъден да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. по 100 000 лв. представляващи обезщетение за претърпени неимуществени в резултат на настъпилата на 09.08.2017 г. смърт на майка й С.И.Т. и на баща й Г.Д.Т., която смърт е следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А.. ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 02.01.2019 г. до окончателното й изплащане, както й в частите осъждаща го да плати разноски и възнаграждение за адвокат по чл. 38 от ЗА.

В жалбата се излагат подробни съображение за неправилност и незаконосъобразност на решението в тези му части, иска се отмяната му и постановяване на друго отхвърлящо исковите изцяло.

Всяка от страните намира жалбата на насрещната такава за неоснователна.

Третото лице помагач Ал. Юс. А.. не е изразило становище по жалбите.

Съдът след като се запозна с акта предмет на обжалване и събраните пред двете инстанции доказателства намери за установено следното:

На 17.06.2020 г. в ХОС е постъпила изходяща от Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. искова молба против Г.Ф., гр. С..

В обстоятелствената част на същата се говори за това, че на 09.08.2017 г. около 17, 05 ч. на второкласен път **-* в посока гр. О. - гр. К. в непосредствена близост до бензиностанция „В.-*“ на прав участък от пътя при управление на лек автомобил „С.В.“, рег. № ** **, водачът А. Х. А. нарушил правилата за движение по пътищата регламентираните в чл.37 ал.3 от ЗДП и виновно причинил ПТП с правомерно движещия се по пътя лек автомобил „Ф.М.“, рег. № * **, управляван от лицето Г.Д.Т.. Следствие на произшествието настъпила смъртта на водачът Г.Д.Т. и на пътуващата в управлението от него автомобил С.И.Т..

За извършеното деяние А.А. бил признат за виновен с Присъда № 14 от 12.07.2019 г., постановена по НОХД № 230/ 2018 г. по описа на ОС Т..

Сочи се, че следствие на инцидента ищцата загубила едновременно и двамата си родители и тази загуба й причинила неизмерими болки и страдания, които тя не може да преодолее и понастоящем. В подкрепа на това си твърдение тя прави детайлна характеристика на семейството им, на отношенията, които е имала приживе със своите

родители. Описва ролята им в нейния живот и състоянието, в което е изпаднала след тяхната смърт.

В тази връзка сочи, че тя се явява увредено лице от поведението на виновния водач, което е в пряка причина връзка с изживяното от нея. Соци, съответно, че към момента на произшествието за управлявания от А. Х. А. автомобил не е имало сключена валидна застраховка „ Гражданска отговорност. На тази база се прави извод, че тя има права да претендира дължимото ѝ се обезщетение от ответния Г.Ф..

Соци, че в тази връзка отправила искане до него на 28.09.2018 г., в което претендирала да ѝ се заплати обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди. По същото обаче бил постановен отказ материализиран в писмо изх. № 24-01-741/20.12.2018 г.

На тази база е направен и извод, че са налице всички предпоставки за отправяне искане до съда за ангажиране отговорността на Г.Ф. и респективно е поискано осъждането му да заплати на ищцата по 200 000 лв. за обезщетяване на претърпените от нея неимуществени вреди следствие смъртта на двамата ѝ родители. Поискано е тези суми да се заплатят ведно със законната лихва от 02.01.2019 г.

В отговора на исковата молба ответникът съвсем лаконично е изразил становище, че претенцията за заплащане на по 200 000 лв. за обезщетяване на неимуществените вреди от смъртта на двамата родители на ищцата била неоснователно завишена и несъобразена с икономическите условия стандарта на живот и практиката на съдилищата към датата на ПТП-то.

В останал си част отговора съдържа становище по направените с ИМ доказателствени искания и е отправено искане за конституиране на виновния водач като трето лице помагач на страната на ответника.

ДИМ и респективно отговор на същата не са подавани.

Съдът в хода на делото е привлякъл като трето лице помагач лицето А. Х. А., събрал е поисканите от страните и относими по спора доказателства и е постановил решението предмет на обжалване. Тук за яснота е нужно да се спомене, че в хода на производството и след прилагането на копия от НОХД на Т. окръжен съд от страна на ответника е направено възражение за съпричиняване и е поискано събиране на доказателства в тази насока. Съдът обаче е оставил без уважение това искане с мотиви, че възражението и искането за събиране на доказателства са преклудирани.

В самото решение след анализ на събрания по делото доказателствен материал е прието, че предпоставките за ангажиране отговорността на Г.Ф. за репарирание на причинените на ищцата неимуществени вреди от загубата на нейните родители са налице.

По отношение на претърпените болки и страдания и дължимото за тях обезщетение прието, че за определяното му съдът следва да се съобрази със степента на родствена връзка и близост на ищцата с починалите и претърпените болки и страдания. На тази база е прието за установено, че отношенията между ищцата и родителите ѝ са били много близки, те са живеели в едно домакинство и са имали изградена емоционална връзка. Това, фактът,

че загубата на двамата е станала едновременно и съдържащата се информация за психичното и психологичното състояние на ищцата в приетите експертизи са довели съда до извод, за обезщетяване на вредите следва да ѝ се заплати обезщетение от по 100 000 лв. ведно със законната лихва от 02.01.2019 г., като доводите за съпричиняване не са били обсъждани. Изразено е и становище, че исковете до пълния предявен размер следва да се отхвърлят.

Недоволни от това решение са останали и двете страни.

Ищцата обжалва същото за разликата между дължимите ѝ се според нея по 150 000 лв. и присъдените по 100 000 лв. В жалбата се излагат подробни съображения за това какъв следва да бъде справедливия размер на обезщетението, с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД.

Г.Ф. обжалва решението в частта, с която са уважени исковите претенции за по 100 000 лв. В жалбата се излагат доводи за неправилна интерпретация на доказателствения материал и съответно за недължимост на обезщетението. Изложени са и съображения за това, че съдът неправилно не е разгледал направеното възражение за съпричиняване и не е събирал доказателствата за установяване на същото. В тази връзка с жалбата е било направено и доказателствено искане, което ПАС е оставил без уважение.

С оглед разпоредбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

По повод на тази преценка ПАС намира за нужно да посочи, че едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност, т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице и за нищожност не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от съдържанието на чл. 270, ал.3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и, когато спорът е разгледан от некомпетентен съд, т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая за липса на право на иск в патримониума на ищцата от изложената фактическа обстановка не може и да се говори.

Съдът е сезиран с искове с правно основание чл. 557, ал.1, т.2, буква А от КЗ.

В тази законова разпоредба е казано, че Г.Ф. изплаща на увредените лица от Ф. за

незастраховани МПС обезщетения за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, причинени на територията на Р.Б., на територията на друга държава членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение, от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Р.Б. и за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В чл. 558, ал.3 от КЗ съответно е казано, че за изплащане на обезщетение увреденото лице предявява претенцията си пред който и да е от застрахователите, получил лиценз и предлагащ задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съответно задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците, или пред Г.Ф..

В чл. 558, ал. 5 от КЗ е посочено, че увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, ако Г.Ф. не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното обезщетение, като се прилага и чл. 380.

В чл. 380 от КЗ е предвидено, че лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция.

Съответно в чл. 496, ал.1 от КЗ е казано, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката или пред неговия представител за уреждане на претенции.

Анализът на горните текстове води до извод, че допустимостта на искова претенция по чл. 557, ал.1 от КЗ е обусловена от това ищецът първо да е упражнил правото си по чл. 558, ал.3 от КЗ и от това в сроковете по чл. 496 КЗ да няма плащане на обезщетение, да има отказ, респ. претендиращият обезщетение да не е доволен от размера му.

В случая от представените по делото доказателства е безспорно, че ищцата е предявила претенцията за обезщетение пред ответника с молба получена от Ф. на 01.10.2018. Безспорно е и че с писмо от 20.12.2018 г. ищцата е уведомена, че УС на ГФ с решение № 29-3 от 20.12.2018 г. е отказал изплащане на обезщетение.

Това съобразено с казаното по-горе сочи, че в патримониума на ищцата е налице интерес от предявяване на претенции за плащане на обезщетението по съдебен ред.

Във връзка със същите, както се спомена и по-горе разгледаните от първоинстанционния съд искиви претенции са с правно основание чл. 557, ал.1 от КЗ и предмет на преценка са били факти и обстоятелства от значение за искове от този тип. Решението не е постановено и от съд, който с оглед разпоредбите на ГПК/чл. 115, ал.2/ не е следвало да разглежда настоящия правен спор.

Казаното от своя страна сочи, че ПАС съобразно разпоредбите на чл. 271 от ГПК следва да реши спора по същество, като потвърди или измени изцяло или отчасти обжалваното решение. При извършване на тази преценка той ще е обвързан от посочените в

жалбата съображения за неправилност на съдебното решение.

За извършване на горната преценка е нужно да се спомене, че съгласно чл. 519, ал.1, т.1 от КЗ, ГФ извършва плащания в полза на увредените лица за вреди, причинени от моторно превозно средство, което е неидентифицирано или на което виновният водач няма сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или когато няма сключена задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците.

От това , а и от съдържанието на чл. 557, ал.1 от КЗ следва, че основателността на исковите претенции на първо място е обусловена от това процесните вреди да са причинени от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Р.Б. и за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, т.е. от установяване, че гражданската отговорност на виновния водач за причинените от него имуществени и неимуществени вреди не е обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“

Това от своя страна води до извод, че отговорността на Ф. е обусловена и от установяването на отговорността на незастрахования водач за причинено от него увреждане. Тя при непозволеното увреждане произтича от разпоредбите на чл. 45 и сл. от ЗЗД.

Според нормата на чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Според чл. 51 от ЗЗД пък обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Това предполага, че фактическият състав на непозволеното увреждане обхваща наличието на противоправно деяние, вина и вредоносен резултат, което да е пряка и непосредствена последица от увреждането.

Видно от описаното по- горе съдържание на въззивната жалба става ясно, че по делото не се оспорва липсата на сключен договор за застраховка със собственика на участвалия в ПТП-то автомобил. Не е предмет на спор наличието на противоправно деяние, вина и вредоносен резултат, който е пряка и непосредствена последица от увреждането с оглед факта, че имаме влязла в сила присъда, с която А. Х. А. е признат за виновен, че при управление на незастрахованото МПС в нарушение на правилата за движение по пътищата и по-точно на чл.37, ал.3 от ЗДП по непредпазливост е причинил смъртта на Г.Д.Т. и С.И.Т. . Не се спори и че те са родители на ищцата по делото.

Реално в настоящата инстанция страните спорят за това дали ищцата е претърпяла вреди, които да са в пряка причинно следствена връзка с ПТП-то, за това ако има такава какъв следва да е справедливия размер на обезщетението с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и за това дали следва да е предмет на разглеждане направеното след изтичане на срока за отговор на исковата молба възражение за съпричиняване на вредоносния резултат.

С оглед даване отговор на въпроса за наличие или липса на увреждане и наличието на причинно следствена връзка следва да се има предвид, че в процесния случай се

претендира заплащане на обезщетение за претърпени болки и страдания от смъртта на лица, които са майка и баща на ищцата.

В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 3 от СК всяко лице има право на брак и създаване на семейство.

Нормалното развитие на всяко едно семейство е свързано и с появата на децата.

Връзката между дете и родител започва от момента на раждането и с всяка изминала година до пълнолетието същата се заздравява и задълбочава по простата причина, че именно родителите са тези които осигуряват физически и материални грижи за децата си, участват при формиране на техните морални ценности и виждания за живота. Така към 18-та година в съзнанието на всяко едно дете неговият баща или неговата майка са най-близките му хора и първите към които то се обръща за преодоляване на житейски трудности, получаване на съвет и т.н.

В последващия житейски път на детето независимо от създаването на семейство, раждането на негови деца и т.н. при нормално развитие на отношенията дете-родител за ПАС така създадената връзка не само не отслабва, но е логично да се задълбочава по простата причина, че родителите като лица с по- голям житейски опит са хората, които винаги помагат на своите дори и пораснали деца във всеки момент на техния живот. Силата на връзката за ПАС пък е още по силна в случаите, при които и след пълнолетието детето не е създадо свое собствено семейство и единственото такова е това с родителите му, с които при това продължава да живее в едно домакинство.

Внезапното прекъсване на така изградените отношение на любов, обич, уважение, близост, подкрепа и взаимопомощ /морални и икономически/ несъмнено създава рязък дискомфорт във всяко едно семейство, при който семейните отношения са били от типа посочен по- горе. Още по силно е стресовото състояние от преустановяване на тази близост в случаите, при които прекъсването е следствие внезапната смърт на повече от един от членовете му. Нарушаване на нормалната психика идва не само от едновременната загуба на близки хора и състоянието на празнота и безпомощност, но и от факта, че в бъдеще починалите няма да са до теб, няма да ги виждаш, докосваш, да споделяш с тях и да получаваш бащина и майчина подкрепа.

Изложеното води до извод, че състоянията на скръб, болка, меланхолия, затваряне в себе си, и преустановяване на контакти с приятели и роднини, чувство на празнота и безпомощност са пряко свързани със загубата на родителите, т.е. с произшествието довело до същата.

В чл. 52 от ЗЗД е казано, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Това съобразено и с ППВС № 4 от 1968 г. сочи, че размерът му зависи от вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган, което следва да е изградено на база събрания по делото доказателствен материал установяващ характера на увреждането начина, по който то се е отразило на духовното и психично състояние на увреденото лице и разбира се икономическата обстановка в страната. При преценка на начина на отразяване

върху духовното и психично състояние на увредения в случаите на смърт на негов близък същата следва да се извърши и като се вземе предвид възрастта на починалия. При преценка на близостта пък следва да се има предвид не само наличието ѝ от правна гледна точка, но и действителните отношения между починалия и родственика претендиращ увреждане.

По конкретното дело са разпитани двама души свидетели. Единият е братовчед на ищцата, а другият нейната най-добра приятелка. Това от своя страна води до логичен извод, че и двете лица са имали преки впечатления от отношенията и начина на живот на ищцата и родителите ѝ, както и такива от преживяванията на Т.Д. след внезапната кончина на майка ѝ и баща ѝ. В случая ПАС въобще не споделя доводите в жалбата за заинтересованост в показанията на братовчедата по простата причина, че положителната развръзка по делото по никакъв начин не би повлияла на неговото имуществено състояние. Така от показанията на тези две лица се вижда, че ищцата е живяла в едно домакинство със своите родители от раждането си до тяхната внезапна и преждевременна смърт. Отношенията в семейството са свързани с топлина, силна близост, сплотеност, неразделност. От думите им следва извод за изградена силна връзка между всеки един от членовете му. Това се свързва от тези свидетели с тежко изживяване от страна на ищцата на смъртта на майка ѝ и баща ѝ.

Данни за тежки изживявания на същата следват и от констатациите на вещите лица от назначените по делото единична и тройна психологични експертизи. По повод на същите следва да се посочи, че именно констатациите на специалисти с такава специалност реално разкриват в пълнота истинските изживявания на лицата при загуба от такъв тип и могат да направят анализ на тяхното психично и психологично състояние. В случая от данните на експертите е видно, че ищцата вследствие смъртта на родителите си е изпаднала в състояние на стрес и разстройство на адаптацията. Експертите заявяват и че към изготвяне на експертизите ищцата продължава да изпитва негативни емоции, които нарушават пълноценното и социално функциониране и качеството ѝ на живот.

Всичко това води до извод, че ищцата е претърпяла значителни неимуществени вреди от смъртта на родителите си и същите следва да бъдат компенсирани.

Във връзка с размера на самото обезщетение ПАС намира за нужно да спомене, че животът е най-висше благо и като безценен би следвало да се компенсира винаги в максимални размери. Те от своя страна следва да са съобразени с икономическите условия в страната, в която живеят увредените лица.

Така ПАС изхождайки от изложеното за изживяванията на ищцата, икономическите условия в Б. и силната ѝ привързаност към всеки един от починалите счита, че следва да ѝ се присъди обезщетение за смъртта на всеки от тях в размер на по 150 000 лв.

С оглед изложените в жалбата доводи за съпричиняване ПАС намира за нужно да спомене, че съгласно чл. 51 ал. 2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Това намаляване не се извършва служебно от съда, а при направено възражение за това от страна на отговорното лице. В случая отговорността се търси от ГФ и от страна на този ответник би следвал да се направят

възражения от този тип. Те с оглед разпоредбите на чл. 367, ал.1, т.5 от ГПК следва да се направят с отговора на ИМ. Ако в същия липсват такива според чл. 370 от ГПК ответникът губи възможност да ги направи в последствие освен ако не са налице непредвидени обстоятелства за този пропуск. В случая в отговора възражение за съпричиняване не се прави. То е направено в последствие, като причината за забавянето му се свързва с по-късното постъпване на наказателното дело и узнаване на информацията за действителния механизъм на настъпване на ПТП.

ПАС би приел за основателен този довод при липсата на доказателства представени с исковата молба в тази насока и с оглед на факта, че ответникът е трето неучастващо в ПТП-то лице и не може да знае действителния механизъм на същото. В процесния случай към исковата молба се съдържат достатъчно доказателства /копие от СТЕ, копия от присъда и решение на съдилищата/ даващи възможност на ответника получавайки преписи от същите със съобщението даващо му възможност за отговор да прецени, че е налице съпричиняване и да направи с отговора възражение в тази насока. Това не е направено и с оглед чл. 370 от ГПК възможността за възражения от този тип вече е прелклюдирана.

Това изключва нуждата от обсъждане на въпроса за това е или не е налице съпричиняване и сочи, че ответният Г.Ф. следва да бъде осъден да заплати на ищцата по 150 000 лв. за обезщетяване на неимуществените вреди от смъртта на майка ѝ и баща ѝ.

Горното води до извод, че решението на ХОС следва да се потвърди в частта осъждаща Ф. да заплати обезщетение от по 100 000 лв., съответно то следва да се отмени в частта му отхвърляща исковите на ищцата за разликата между дължимото ѝ се според нея обезщетение от по 150 000 лв. и присъденото такова от по 100 000 лв. и да се постанови друго присъждащо още по 50 000 лв. обезщетение.

Горните суми се дължат ведно със законната лихва от 02.01.2019 г.

С оглед на изложеното ГФ следва да бъде осъден да заплати на ищцата по съразмерност още 125 лв. във връзка с направените от нея разноси пред ХОС.

Съответно решението на ХОС осъждащо ищцата да заплати разноси в размер на 607, 50 лв. следва да се отмени за сумата от 454 лв.

ГФ следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ХОС още 4 000 лв. за ДТ, както и на адв. З.К. още 2 000 лв. възнаграждение по чл. 38 от ЗА във връзка с осъществено процесуално представителство на ищцата по двата обективно съединени иска.

Съответно за производството пред ПАС, ГФ следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПАС сумата от 2 000 лв. ДТ., а на адв. З.К. възнаграждение по чл. 38 от ЗА за осъществено процесуално представителство в производството пред ПАС в размер на 9 060 лв.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 107/2020 г. по описа на Х. окръжен съд решение, с което съдът е решил следното:

- **ОСЪЖДА** Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. по 100 000 лв. представляващи обезщетение за претърпени неимуществени в резултат на настъпилата на 09.08.2017 г. смърт на майка й С.И.Т. и на баща й Г.Д.Т., която смърт е следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А.. ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 02.01.2019 г. до окончателното й изплащане,

- **ОСЪЖДА** Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. сумата от 150 лв. направени по делото разноски, съобразно уважената част на исковете.

- **ОСЪЖДА** Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. да заплати на Г.Ф., **** сумата от 153,50 лв. направени по делото разноски, съобразно отхвърлената част на исковете.

- **ОСЪЖДА** Г.Ф., **** да заплати на адв. ЗЛ. П. К., ЕГН *****, АК **** сумата от 7 060 лв. адвокатско възнаграждение на основание чл.38 от ЗА, съобразно уважените размери на исковете.

- **ОСЪЖДА** Г.Ф., **** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС Х. сумата от 8000 лв. ДТ върху уважените размери на исковете.

ОТМЕНЯ постановеното по т. дело № 107/2020 г. по описа на Х. окръжен съд решение в частите, с които съдът е **ОТХВЪРЛИЛ** предявените от Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. против Г.Ф., **** искове за осъждането му да й заплати по още 50 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на настъпилите на 09.08.2017 г. смърт на майка й С.И.Т. и на баща й Г.Д.Т., които са следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А., които суми се равняват на дължимите й се според нея по 150 000 лв. за смъртта на всеки от родителите й и присъдените от ХОС по 100 000 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. сумата от 50 000 лв. представляваща обезщетение за претърпени неимуществени в резултат на настъпилата на 09.08.2017 г. смърт на майка й С.И.Т., която смърт е следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А.. ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 02.01.2019 г. до окончателното й изплащане и равняващи се на разликата между дължимата й се според нея сума от 150 000 лв. и присъдената от ХОС сума от 100 000 лв.

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. сумата от 50 000 лв. представляваща обезщетение за претърпени неимуществени в резултат на настъпилата на 09.08.2017 г. смърт на баща й Г.Д.Т., която смърт е следствие от ПТП от същата дата, причинено виновно от Ал. Юс. А.. ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 02.01.2019 г. до окончателното й изплащане и равняващи се на разликата между дължимата й се според нея сума от 150 000 лв. и присъдената от ХОС сума от 100 000 лв.

ОТМЕНЯ постановеното по т. дело № 107/2020 г. по описа на Х. окръжен съд решение, с което съдът е осъдил Т. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д. да заплати на Г.Ф., **** сумата от 454 лв. направени по делото разноски, съобразно отхвърлената част на исквете.

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС Х. още 4000 лв. ДТ за допълнително уважените размери на исквете.

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на адв. ЗЛ. П. К., ЕГН *****, АК **** сумата от 2000 лв. адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство на основание чл.38 от ЗА, съобразно допълнително уважените размери на исквете.

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати на адв. ЗЛ. П. К., ЕГН *****, АК **** сумата от 9060 лв. адвокатско възнаграждение за въззивното производство на основание чл.38 от ЗА.

ОСЪЖДА Г.Ф., **** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Пловдивския апелативен съд 2000 лв. ДТ.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач Ал. Юс. А., ЕГН *****, с. Я., община К..

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____